

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: Кр-23/05
Бања Лука, 27.6.2005. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Икановић Велка, као предсједника вијећа, Обрена Бужанина и Горане Микеш, као чланова вијећа уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог М.Г. из Т., због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о приједлогу Окружног суда у Требињу за преношење мјесне надлежности на други стварно надлежан суд у Републици Српској, у сједници вијећа одржаној 27.6.2005. године донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се као неоснован приједлог за преношење мјесне надлежности на други стварно надлежан суд.

Образложење

Окружни суд у Требињу је доставио овом суду приједлог за преношење мјесне надлежности на други стварно надлежан суд у кривичном предмету против оптуженог М.Г. због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 4. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске. У образложењу приједлога се наводи да се на рочишту за изјашњење о кривњи о потврђеној оптужници Окружног тужилаштва у Требињу број Кт-945/2004 од 29.3.2005. године, оптужени пред судијом за претходно саслушање Окружног суда у Требињу изјаснио да је крив, након чега је предмет достављен вијећу тог суда ради разматрања изјаве о признању кривње у смислу одредбе члана 237. Закона о кривичном поступку, те да је то вијеће одбацило изјаву о признању кривње, након чега је предсједник вијећа спис предмета доставио предсједнику суда ради одређивања новог вијећа за суђење у овом предмету. У приједлогу се даље наводи да тај суд има укупно пет судија то није у могућности формирати ново вијеће за суђење у наведеном предмету ради чега је затражено од Врховног суда Републике Српске да за поступање у овом предмету одреди други стварно надлежан суд на свом подручју а у смислу одредбе члана 32. Закона о кривичном предмету.

Приједлог за преношење мјесне надлежности није основан.

Наиме, из образложења приједлога произлази да се приједлог за преношење мјесне надлежности на други стварно надлежан суд заснива на становишту тог суда по коме су судије, које су учествовале у раду вијећа које је

разматрало и одбацило изјаву о признању кривње изузето од суђења. Слиједом таквог становишта тај суд, а због малог броја судија у том суду (укупно пет судија) не може формирати ново вијеће за суђење.

Изнијето правно становиште није правилно па је тиме и приједлог за делегацију мјесне надлежности неоснован. У разлозима за изузеће судије, садржаним у одредби члана 37. Закона о кривичном поступку, није изричито изузет из суђења судија који је као члан вијећа учествовао у разматрању изјаве о признању кривње коју је оптужени дао пред судијом за претходно саслушање. Напротив, одредбе члана 236. Закона о кривичном поступку јасно упућују на то да ће судија за претходно саслушање након што се оптужени изјасни о кривњи, предмет у сваком случају упутити судији односно вијећу надлежном за суђење и то, према ставу 2. овог члана ако је оптужени признао кривњу ради заказивања рочишта за разматрање изјаве о признању кривње у смислу одредбе члана 237. Закона о кривичном поступку, а ако оптужени пориче кривњу онда је доствљање предмета према ставу 4. истог члана Закона о кривичном поступку у сврху заказивања главног претреса. Када је вијеће, у конкретном случају, одбацило изјаву о признању кривње онда ће заказати главни претрес, а изјава о признању кривње се у смислу одредби члана 237. став 3. Закона о кривичном поступку не може користити као доказ у кривичном поступку па ће слиједом тога бити издвојена из списка предмета. У супротном да је вијеће прихватило изјаву признања кривње, онда би то исто вијеће заказало претрес за изрицање кривично-правне санкције.

Дакле, нема ниједног рационалног разлога због кога би судије као чланови вијећа, које је одбацило изјаву о признању кривње, било изузето из суђења, када би то исто вијеће учествовало у изрицању кривично-правне санкције за случај да је прихватило изјаву о признању кривње. Осим тога из одредбе члана 272. Закона о кривичном поступку произлази да судеће вијеће контролише признање кривње које је дато на главном претресу, те у складу са одлуком коју донесе у контроли тог признања, наставља вођење поступка.

Коначно, када се има у виду карактер одлуке о одбачају изјаве о признању кривње, онда учешће судије у раду вијећа које је такву одлуку донијело не представља околност која би, објективно посматрана изазивала разумну сумњу у његову непристрасност приликом суђења што би био разлог за изузеће у смислу одредбе члана 37. тачка њ) Закона о кривичном поступку.

Из наведених разлога овај суд налази да нису испуњени услови за преношење мјесне надлежности на други суд из члана 32. Закона о кривичном поступку јер правни разлози који би се огледали у изузећу из суђења судија који су учествовали у вијећу које је разматрало и одбацило изјаву о признању кривње, нису остварени.

Записничар

Предсједник вијећа

Софија Рибич

Икановић Вељко